

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. s. s. a. s.**, zast. JUDr. Marcelou Ondřejovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Revoluční 24, proti žalované: **Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Praha 9, Drahobejlova 1404/4, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2005, č.j. 12 Ca 89/2005 – 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 8. 2005, č. j. 12 Ca 89/2005 – 14, odmítl žalobu žalobkyně podanou proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu žalované ze dne 10. 5. 2005, č. j. 020063101/05 – 20, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím Rozhodčího orgánu žalované nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o odstranění tvrdosti zákona a prominutí penále ve výši 31 611 Kč vyměřeného rozhodnutím žalované ze dne 23. 2. 2005, č. j. 020063101/05 – 10. Městský soud v Praze dospěl v odůvodnění napadeného usnesení k závěru, že na prominutí nebo snížení penále není právní nárok a Rozhodčí orgán žalované v konkrétní věci rozhoduje podle své úvahy. Konstatoval, že ve správním soudnictví se nelze domáhat něčeho, co není právem žalobkyně, a v souzené věci nelze uplatnit správní žalobu, kterou proto podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, ve které rekapitulovala obsah žaloby a uvedla, že důvodem podání kasační stížnosti je nesprávný postup soudu, který měl za následek odmítnutí jejího návrhu, kterým se domáhala ochrany svých práv, jež byla hrubým způsobem narušena vyúčtováním penále ve výši, která je v rozporu s dobrými mravy. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 9. 2005, č. j. 12 Ca 89/2005 – 34, vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost o náležitosti uvedené v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. Současně stěžovatelku poučil o tom, že pokud ve stanovené lhůtě nedoplnění náležitosti kasační stížnosti, bude kasační stížnost odmítnuta.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že usnesení Městského soudu v Praze napadá z důvodu nedostatku důvodů rozhodnutí a nesprávného zhodnocení skutkového stavu věci, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Znovu zopakovala obsah žaloby a konstatovala, že důvodem podání kasační stížnosti je nesprávný postup soudu, který měl za následek odmítnutí jejího návrhu, kterým se domáhala ochrany svých práv, jež byla hrubým způsobem narušena vyúčtováním penále ve výši, která je v rozporu s dobrými mravy.

Dne 1. 12. 2005 byl spis předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti ze dne 22. 8. 2005.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda kasační stížnost splňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu uplatní-li stěžovatel kasační důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. ... (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43).

V podané kasační stížnosti a jejím doplnění ze dne 24. 10. 2005 stěžovatelka jako důvod kasační stížnosti uvádí nesprávný postup soudu, který měl za následek odmítnutí návrhu stěžovatelky, resp. nedostatek důvodů rozhodnutí a nesprávné zhodnocení skutkového stavu věci, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatelka tedy uvedla pouze obecné právní důvody podání kasační stížnosti, spočívající v citaci ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., aniž je doplnila o popis konkrétních pochybení Městského soudu v Praze.

Je proto zřejmé, že stěžovatelka nespécifikovala konkrétní skutečnosti, které podle jejího názoru vedly k naplnění uváděného důvodu kasační stížnosti. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatelku domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měla pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje např. i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 – 5,

v němž je uvedeno, že soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Žalobním bodem však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 – 42).

Citovaný judikát Nejvyššího správního soudu lze analogicky aplikovat i na náležitosti kasační stížnosti, která musí obsahovat též skutkové důvody, pro které stěžovatelka napadá rozsudek Městského soudu v Praze. Za důvod kasační stížnosti však nemůže být považována pouhá citace zákona nezohledňující skutkový stav případu.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelkou zůstává i přes pozdější doplnění neurčitá a nekonkrétní. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelka je v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. povinna nejen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá (zde zřejmě ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.), ale je povinna tento důvod i obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. Toto však stěžovatelka v posuzované věci neučinila. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatelka spatřuje nesprávnost napadeného usnesení, resp. jaká konkrétní pochybení Městskému soudu v Praze vytýká.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka byla řádně vyzvána k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byla současně poučena o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však v zákonné lhůtě neodstranila, přestože je zastoupena advokátem. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelkou doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

